

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst licht
Jij bent van mij
De horrornacht (graphic novel)
Het laatste leven van Lori Mills
Bloedzusjes

HORRORLAND

Bloedzusjes

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W062501

Bisac JUV018000 / JUV013070

© MMXXV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Oorspronkelijke titel: *Identikill*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Christopher Stengel, Nina Goffi en Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Nina Goffi en Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk: Christopher Stengel en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
arkahler.com

Angelica was Chelsea's beste vriendin.

Ze waren tweelingzussen, onafscheidelijk vanaf de dag dat ze waren geboren.

Ze deden alles samen, vertrouwden elkaar hun diepste geheimen toe, kletsten tot 's avonds laat over leerlingen op school en leraren die ze wel of niet aardig vonden. Angelica was bijna Chelsea's schaduw: waar Chelsea ook heen ging, Angelica was altijd bij haar. Ze deelden zelfs een slaapkamer, ook al waren ze al twaalf en had hun huis genoeg slaapkamers om er ieder een voor zichzelf te hebben.

Chelsea wist niet wat ze zonder Angelica zou moeten, en andersom. Hun band was hechter dan die tussen vriendinnen of zelfs tussen zussen. Soms voelde het bijna alsof ze een en dezelfde persoon waren.

Dat kwam goed uit, want Chelsea had naast Angelica niet veel andere vriendinnen. Misschien kwam dat omdat ze altijd samen in hun eigen wereldje opgingen en spelletjes deden of kletsten over dingen die verder niemand begreep. Vroeger

had Chelsea wel geprobeerd vrienden te maken, maar die vriendschappen waren altijd op huilen uitgelopen, waarna ze snel naar Angelica terug was gevlucht. Angelica, die altijd voor haar klaarstond om haar te troosten of te zeggen dat de grote boze buitenwereld stom of raar was en niet Chelsea. Diep van binnen wist Chelsea dat niemand haar begreep zoals Angelica haar begreep.

Er was alleen één probleem.

Nou ja, andere mensen vonden het een probleem. Zelf vond Chelsea het niet veel uitmaken.

Angelica was vijf jaar geleden overleden, toen ze zeven waren.

Maar dat had haar niet tegengehouden om bij haar te blijven.

Iedereen dacht dat Chelsea het verzong dat Angelica er nog was. Als een manier om met haar dood om te gaan. Een denkbeeldige vriendin. Niemand anders dacht dat Angelica echt was.

Maar het kon Chelsea niet schelen wat anderen dachten.

Zij wist dat Angelica echt was. Zij wist dat haar zus haar nooit, maar dan ook nooit zou verlaten.

Angelica had tenslotte beloofd dat ze er altijd zou zijn.

Tot het bittere eind.

1

Chelsea vond het doodeng om naar groep acht te gaan.

Ze wist dat het nergens op sloeg. Het enige wat veranderde was het lokaal, en dat zat op dezelfde verdieping als dat van groep zeven. Ze zou nog steeds dezelfde klasgenoten hebben en dezelfde hoeveelheid huiswerk. De juf van groep acht kende ze ook al, en haar moeder werkte ook nog steeds bij de schooladministratie. Toch was ze om de een of andere reden zenuwachtig voor deze eerste dag.

‘Het komt wel goed,’ zei Angelica op weg naar school.

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Chelsea.

‘Absoluut.’ Angelica kneep even in Chelsea’s hand. ‘Je hebt mij toch!’

Chelsea glimlachte naar Angelica en zag toen een leerling aan de overkant van de straat naar haar kijken. Hij dacht vast dat ze naar hem glimlachte.

Ze keek snel weg.

‘Negeer hem,’ zei Angelica. ‘Hij is gewoon jaloers op onze vriendschap.’

Chelsea knikte en voelde Angelica's zelfverzekerdheid door zich heen trekken. Chelsea was de stilste van hun tweeën. Zij was degene die zich zorgen maakte over de mening van anderen, of dichtklapte als ze een spreekbeurt moest geven, of zich onder de dekens verstopte als het onweerde. Ze had Angelica's zelfverzekerdheid bijna net zo hard nodig als haar vriendschap. Angelica vond het geen probleem om de sterke van hun tweeën te zijn.

Dat was maar goed ook, want toen ze bij de trap naar de ingang van school kwamen, begonnen Chelsea's knieën te knikken.

'Ik denk niet dat ik dit kan,' fluisterde ze terwijl groepen leerlingen langs haar heen stroomden. De kinderen bij wie ze vorig jaar in de klas had gezeten leken allemaal veel ouder dan zij, veel cooler en gemener en sterker.

Was zij de enige die niet gegroeid was in de zomervakantie?

'Heus wel,' zei Angelica. 'Je kan alles wat je maar wil. Zeker met mijn hulp.'

Chelsea probeerde zich open te stellen voor Angelica's zelfvertrouwen – soms kon ze vóélen wat haar zus voelde – maar dat was op dat moment niet makkelijk. Er waren te veel andere kinderen. Te veel andere gedachten en angsten die door haar hoofd spookten. Maar na een paar momenten van opperste concentratie begon het binnen te komen. Een koel, kalm zelfvertrouwen...

Totdat iemand van achteren tegen haar aanbotste.

Chelsea viel op haar knieën en haalde haar scheenbeen open aan de ruwe betonnen treden. Er sprongen meteen tranen in haar ogen, nog voordat ze opkeek en haar aartsvijand boven haar uit zag torenen.

'Opzij, loser,' zei Riley.

Alsof de situatie nog niet erg genoeg was, haalde Riley een stuk kauwgom uit haar mond en gooide het naar Chelsea. Het landde precies in haar haar.

Angelica balde haar handen tot vuisten. Chelsea wist dat ze Riley wilde neerslaan en dacht snel: *Niet doen!*

Angelica keek haar boos aan. Maar ze sloeg Riley niet.

Chelsea wist niet of Angelica haar eigenlijk wel kón slaan, of Riley dat wel zou voelen. Chelsea kon de aanraking van haar zus maar heel af en toe voelen, en alleen als ze zich er allebei extra hard op concentreerden. Vroeger hadden ze wel geprobeerd of Angelica bijvoorbeeld een vork kon laten bewegen of de hand van hun ouders kon vastpakken, maar dat was nooit gelukt. Chelsea was de enige die Angelica kon bespeuren.

Dit was niet de eerste keer dat ze allebei zouden willen dat het anders was.

Riley en haar vriendinnen lachten terwijl Chelsea overeind krabbelde. Chelsea legde een hand op haar bloedende scheenbeen. Met haar andere hand reikte ze naar de kauwgom die in haar haar geplakt zat. Ze trok eraan en kromp ineen door de ruk aan haar hoofdhuid. De kauwgom zat helemaal vast.

Angelica stond naast haar en keek gefrustreerd van Chelsea naar Riley. Angelica's gedaante werd wazig, maar niet omdat ze vervaagde, zoals soms gebeurde wanneer Chelsea slaperig was of zich op iets anders concentreerde. Ze werd wazig door de tranen in Chelsea's ogen.

Het was de eerste schooldag en nu al de ergste. Chelsea wilde dat het weer zomervakantie was. Dat ze weer uren konden lezen, of hun favoriete series konden kijken, of hun favoriete videogames konden spelen. Alleen zij en haar zus, zoals het zou moeten zijn. Ze gaf nog een ruk aan het stuk kauwgom in haar haar, voelde het nog verder vast raken en begon nu echt te huilen.

'Chelsea, het komt goed!' riep Angelica uit, maar Chelsea luisterde niet naar haar. Wat kon haar zus doen om haar te helpen?

De wereld vervaagde terwijl Chelsea dwars door de menigte naar de toiletten rende. Leerlingen bleven staan om haar na te staren of uit te lachen toen ze langsrende. Ze negeerde hen. Gelukkig was er niemand in de toiletten, behalve Angelica. Chelsea liet de deur achter zich dichtvallen en barstte weer in tranen uit.

Angelica huilde niet. Ze was boos. 'Niet te geloven dat ze dat heeft gedaan!' brieste ze. 'Wat is ze toch een pestkop! Als ik mijn gang kon gaan, dan zou ik...'

Chelsea negeerde haar en richtte zich zo goed mogelijk op haar taak. Ze pakte wat papieren handdoekjes, maakte ze nat

met water en zeep en klemde haar tanden op elkaar terwijl ze haar schaafwond schoonmaakte.

'Ik moet die kauwgom uit mijn haar zien te krijgen,' begon Chelsea. 'Zo kan ik niet aan het schooljaar beginnen.'

'Ik kan wel...' begon Angelica, maar toen viel ze stil.

Ze kon niets doen. Angelica kon geen schaar vastpakken. Ze was machteloos. Zoals Chelsea ook machteloos was tegenover Riley.

'Het geeft niet,' fluisterde Chelsea. Ze drukte de doekjes tegen haar schaafwond. Het bloedde in elk geval niet meer. 'Wist ik maar waarom ze zo'n hekel aan me heeft.'

Ooit was Riley vriendinnen geweest met Chelsea en Angelica. Beste vriendinnen. Toen Angelica nog leefde. Ze speelden samen en gingen bij elkaar logeren. Maar later was Riley afstandelijk geworden. En na een tijdje werd ze ook gemeen.

Chelsea was zo dom geweest om Riley te vertellen dat ze Angelica nog steeds zag. Ze had verteld dat Angelica er nog steeds was. Ze was zo naïef geweest om te denken dat Riley haar zou geloven.

Dat deed ze niet. Net zomin als de rest van de school.

Maar terwijl de rest gewoon reageerde alsof Chelsea raar of ziek was, vatte Riley het op als een persoonlijke belediging. Ze schaamde zich ervoor dat ze ooit met Chelsea bevriend was geweest.

'Ze is gewoon een pestkop,' hielp Angelica haar herinneren.

‘Die pesten meestal zonder reden.’

Ze schrokken allebei op toen de deur naar de toiletten openging. Een meisje stak haar hoofd naar binnen. Ze had dik zwart haar en een grote bril. Chelsea wist zeker dat ze haar nog nooit had gezien.

‘O, sorry,’ begon het meisje. ‘Ik ben Janette.’

‘Hoi? Wat wil je?’ vroeg Chelsea. Het klonk bot, maar zo had ze het niet bedoeld. Ze was gewoon oprecht verbaasd dat iemand tegen haar praatte. Iemand anders dan Angelica.

‘Gaat het?’ vroeg Janette. Ze stapte naar binnen en liet de deur achter zich dichtvallen. ‘Ik zag wat die meiden deden. Dat was heel gemeen.’

‘Het gaat wel,’ antwoordde Chelsea terwijl ze haar hoofd liet hangen en zachter praatte. ‘Ik ben het gewend.’

‘Dat hoort niet,’ zei Janette. Ze liep naar de wastafels en pakte wat papieren handdoekjes. ‘Kom. Ik zal je helpen.’

‘Dat hoeft niet. Het lukt wel.’

Janette glimlachte bedroefd. ‘Je zou dit niet alleen moeten hoeven doen.’

Chelsea voelde haar adem stikken. Want ze was niet alleen: Angelica stond hier, vlak naast haar. Ze was er de hele tijd bij geweest. Maar dat zou Janette nooit weten of begrijpen.

Chelsea keek even naar Angelica om haar reactie te peilen, zoals altijd wanneer ze een gesprek met iemand anders begon. Als Angelica die ander maar niets vond, dan maakte ze dat wel duidelijk.

Maar deze keer was Angelica verdwenen toen Chelsea opzijkkeek.

Chelsea’s hart bonsde. Het was niet de eerste keer dat Angelica was verdwenen omdat er iemand anders bij was, maar het was wel de eerste keer dat dit gebeurde nu Chelsea haar juist nodig had. Ineens voelde ze zich vreselijk alleen. Janette léék aardig, maar ze kende haar helemaal niet. En Chelsea wist maar al te goed dat iedereen die ze leerde kennen haar uiteindelijk zou uitlachen. Ze had geprobeerd nieuwe vrienden te maken na Riley, maar zelfs als het in eerste instantie goed leek te gaan, lieten ze haar uiteindelijk vallen of lachten ze haar uit. Chelsea trok zich instinctief terug en wachtte tot Janette ‘Gefopt!’ zou roepen en gemene dingen over haar zou zeggen.

Toen stapte Janette naar haar toe met de droge papieren handdoekjes in haar hand.

‘Hier,’ zei ze. ‘Laten we dat schoonmaken, en dan zal ik proberen die kauwgom uit je haar te krijgen. Hoe heet je eigenlijk?’

‘Chelsea. Ben je... ben je nieuw hier?’

‘Yep,’ zei Janette. ‘Deze school is een stuk kleiner dan mijn vorige. Maar de meiden lijken net zo gemeen.’

‘Dat geldt alleen voor Riley,’ zei Chelsea. ‘Die doet altijd gemeen.’

Janette zuchtte. ‘Elke school heeft er wel zo eentje.’

Toen glimlachte ze en gaf Chelsea de droge doekjes aan.

Chelsea pakte ze aan en glimlachte terug.

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei Chelsea.

Tot haar grote verbazing merkte ze dat ze het nog meende ook.

Angelica keek toe door de spiegel bij de toiletten terwijl haar zus met het nieuwe meisje praatte. Janette.

Dat klopte niet. Zij hoorde daar niet. Dat was Angelica's taak. Haar maag verkrampde van frustratie en van nog iets anders: bezorgdheid.

Ze wist dat het nergens op sloeg – dat dit gewoon de zoveelste persoon was die uiteindelijk toch weer weg zou gaan – maar Angelica voelde zich misselijk terwijl ze keek hoe ze samen praatten en lachten.

Janette was pas net verschenen, maar Angelica was nu al bang dat ze vervangen zou worden. Terwijl Janette de kauwgom in Chelsea's haar bekeek en probeerde te bedenken hoe ze die met zo min mogelijk schade eruit kon krijgen, voelde Angelica een steek van jaloezie in haar borst. Dat kon zij niet meer doen. Zij kon haar zus niet helpen, hoe hard ze ook haar best deed. Niet op die manier.

Ze kon het niet meer aanzien.

Ze draaide zich weg van de spiegel en voelde een ander

soort bezorgdheid over zich heen komen.

De wereld om haar heen was grijs en afgebladderd, alsof alles onder een laag oud, beschimmeld behang zat. Grijs, troebel water had de toiletten overstroomd en vlekken achtergelaten op de kapotte wastafels. De gebroken tegels zaten onder de vieze grijze spetters. Alles was grijs en grijs en eindeloos, een vreselijke, verwrongen kopie van de wereld van de levenden.

Dit was haar lot.

Ze kon alleen terugkeren naar de wereld van de levenden wanneer Chelsea aandacht voor haar had. Anders zat ze hier gevangen. Alleen. Ze noemde het de Schaduwzijde, al was hier verder niemand die het een andere naam zou kunnen geven.

Angelica bedacht voor de zoveelste keer hoe oneerlijk het allemaal was.

Ze kon alleen verschijnen wanneer Chelsea aan haar dacht. Angelica bestond alleen in de wereld van de levenden zolang Chelsea dat wilde. Daardoor voelde Angelica zich net een schaduw.

Nog minder dan een schaduw.

Soms voelde het alsof ze maar een bijzaak was.

Maar ze was geen schaduw, of een bijzaak, of denkbeeldig. Ze bestond echt. Ze voelde verdriet en pijn en angst en hoop, net als Chelsea.

Hoe langer ze in deze schaduwwereld bleef, hoe banger

ze was dat ze er nooit meer uit zou komen. Ze haatte het hier. Ze was doodsbang voor deze plek. Niet omdat er enge dingen waren, maar omdat die er juist níet waren. Er was helemaal niets. Alleen zichzelf, en eindeloze, schimmelige kamers.

En insecten. Om de een of andere reden waren er hier in de Schaduwzijde wel insecten. Vieze spinnen en kakkerlakken en duizendpoten. Die waren haar enige gezelschap.

Chelsea zei altijd dat ze Angelica harder nodig had dan andersom. Chelsea dacht dat Angelica de sterke van hun tweeën was, de dappere. Maar dat was helemaal niet zo.

Zonder Chelsea zou Angelica niet meer bestaan. Niet alleen in de wereld van de levenden, maar ook hier. Er waren een paar momenten geweest waarop Chelsea afgeleid of ziek was en Angelica zich voelde vervagen, tot ze dwars door de wazige randen van haar vingers heen kon kijken.

Daarom was ze altijd dapper en sterk wanneer ze bij Chelsea was, zodat Chelsea haar bij zich wilde hebben.

Ze mocht Chelsea niet laten merken hoe bang ze eigenlijk was.

2

Janette trok de rest van de dag met Chelsea op. Toen Chelsea na de laatste les naar haar moeder ging, bij de administratie, liep ze bijna te stralen.

‘Goede eerste dag gehad?’ vroeg haar moeder.

‘Yep!’ antwoordde Chelsea.

Haar moeder glimlachte. ‘Fijn om te horen!’ Ze gaf Chelsea een knuffel en maakte zich toen van haar los, met samengeknepen ogen. ‘Heb je iets met je haar gedaan?’

Chelsea’s hand schoot naar haar achterhoofd. Ze was het stuk kauwgom helemaal vergeten. Janette had het eruit proberen te wassen, maar niets werkte. Uiteindelijk hadden ze het eruit moeten knippen. Chelsea had gehoopt dat het niemand zou opvallen, maar blijkbaar was Janette toch niet zo goed in haren knippen als ze had beloofd.

Chelsea’s moeder wist meteen hoe het zat. ‘Laat me raden: Riley.’

Chelsea voelde haar wangen gloeien, maar ze wilde haar humeur niet laten verpesten door Riley, of de herinnering aan Riley.

‘Maar het geeft niet,’ zei ze. ‘Ik heb er een nieuwe vriendin bij.’

‘O ja? Hoe heet ze?’

Terwijl ze naar de auto liepen, vertelde Chelsea haar moeder alles over Janette en waar ze vandaan kwam. Het verbaasde haar dat ze zo veel te vertellen had hoewel ze Janette pas vandaag had ontmoet. Het voelde alsof ze Janette al haar hele leven kende.

Haar moeder glimlachte naar haar toen ze instapten. ‘Ik ben blij dat je vrienden maakt,’ zei ze. ‘Echte vrienden. Ik ben blij dat je eindelijk verdergaat met je leven.’

Zodra de woorden haar mond uit waren, werd haar moeder rood, alsof ineens tot haar doordrong wat ze had gezegd. Chelsea wist dat haar ouders zich zorgen om haar maakten. Ze had het opgegeven om hen ervan te overtuigen dat Angelica er nog steeds was. Ze wist dat ze dachten dat ze het verzon, en ze had geen zin meer om tegen de maatschappelijk werker te moeten liegen. Dus daarom wisten haar ouders niet dat Chelsea al die tijd Angelica wel als vriendin had gehad.

Voor hen was dit een groot moment. Voor Chelsea ook wel. Maar om andere redenen.

‘Bedankt, mam,’ wist ze uiteindelijk uit te brengen.

‘Je weet dat ze niet echt je vriendin is, toch?’ klonk Angelica’s stem vanaf de achterbank.

Chelsea keek even in de achteruitkijkspiegel.

Ze is aardig tegen me, zei ze in gedachten terug.